



Naser Khaders prædiken skærtorsdag

Taler

Naser Khader
stud.theol

Dato

28. marts 2024

Sted

Skovlunde Kirke

Omstændigheder**Prædiketekst**

Johannesevangeliet kapitel 13, vers 1-15

Naser Khader holdt sin første prædiken Skærtorsdag i Skovlunde Kirke.

Jeg blev meget glad, da jeg så, hvad der var dagens prædiketekst – både fordi Johannesevangeliet er mit yndlingsevangelium. Men også fordi, jeg ikke selv kunne have valgt en tekst, som bedre viser, hvorfor jeg har valgt at være en af Jesus disciple – i stedet for Muhammeds. For jeg har jo været muslim langt det meste af mit liv.

For nogle, især dem, der ikke tror på noget, kan det måske virke sådan lidt "nåh ja, – om man tror på den ene eller den anden Gud, om man bekender sig til Jesus, Allah eller det, vi kender som Gentoft-buddhisme – fred med det." Men der må jeg altså sige et stort og rungende *nej!* Det gør en verden til forskel. Det har det gjort for mig.

Som barn frygtede jeg Allah – jeg fik at vide, at der var en engel, der hele tiden holdt øje med, om jeg gjorde, sagde eller bare tænkte noget forkert. Der blev holdt regnskab med det hele, og risikoen for at ende i Helvede var stor.

Jeg var tit bange for Guds dom og for Helvede, da jeg var barn, og såmænd også, da jeg som voksen var praktiserende muslim.

Men så i Bibelen: Der læser vi utallige gange – *Frygt ikke!*

Der er nogle, der siger, at det står 365 gange i Bibelen – jeg ved ikke, om det holder – men måske – og i så fald er der et *Frygt ikke!* til hver en dag! Stor kontrast til islam.

Muhammed er den største profet og det største forbillede i islam. Og jo, han havde sine gode sider – i hvert fald i starten, da han talte om, at man skulle hjælpe de fattige og så videre.

Men med tiden, og efterhånden som han fik magt, blev han en krigsherre, der hærgede, slog ihjel, voldtog og ydmygede.

Der er kæmpe forskel på islams forbillede i Muhammed og vores ypperste forbillede i kristendommen – Jesus, Gud selv, der gik i døden for os.

Ja, der er nærmest uoverstigelige kløfter mellem islam og kristendommen: Jesus lod sig selv slå ihjel. Muhammed dræbte. Jesus lod sig korsfæste. Muhammed opfordrede til at korsfæste dem, der var imod ham.

I dagens tekst viser Jesus os, hvordan vi skal være over for hinanden. Han, der var Gud selv, bøjede sig ned på knæ, tog sine disciples beskidte fødder i hænderne og vaskede dem.

'Skær' betyder ren – og det er derfor, man kalder dagen i dag for skærtorsdag. Det er fuldstændig utænkeligt, at Muhammed ville gøre det samme; indtage en tjenerskikkelse og vaske fødderne på de mennesker, der fulgte ham.

Han gik foran med et noget andet eksempel: Når han og hans bande havde indtaget en by, så krævede Muhammed, at han måtte vælge først blandt krigsbyttet – dette gjaldt også kvinderne, som blev voldtaget.

Men tilbage til den sidste aften, Jesus er sammen med disciplene: Her vasker han deres fødder som et billede på, at han er *tjener*. Guds søn viser sig som *tjener* for sine discipule – og han siger, at det skal være et eksempel på, hvordan han vil have, at vi skal være over for hinanden.

Jeg vil ikke foreslå, at vi nu skal vaske hinandens fødder. Det virker enormt grænseoverskridende. Og der er da heller ingen tvivl om, at det kan virke både akavet og svært at indtage sådan en ydmyg, tjenende position. Det indrømmer jeg blankt, at jeg synes – men det er ikke desto mindre sådan, at Jesus siger, at vi skal se på hinanden. Med ydmyghed i hjertet og med de andres bedste for øje.

Vi skal dele nadver om lidt, og der skal vi høre ordene: "Vor Herre Jesus Kristus tog i den nat, *da han blev forrådt*, et brød, takkede og brød det, gav sine disciple det og sagde: 'Tag det og spis det; dette er mit legeme, som gives for jer...'"

Også her i de ord, vi har med i det ene af Folkekirkens to sakramenter, bliver Jesus nærmest defineret ud fra den lidelse, der overgår ham. Det skete i den nat, *da han blev forrådt*.

I morgen er det langfredag, og der dør Gud selv på korset. Få dage forinden blev Jesus hyldet, folk bredte palmegrene ud for ham og råbte "Hosianna!" Her få dage efter, på langfredag, råber de nu noget helt andet, nemlig "Korsfæst ham! Korsfæst ham! Korsfæst ham!"

Det er skræmmende, hvor hurtigt mennesker kan skifte. Og vi kan sagtens sidde her og blive forargede over, hvor opportunistiske og omskiftelige og overfladiske, de var. Men vi skal huske, at evangeliet altid taler direkte til os – og peger på, at vi måske selv kunne være stået i den flok.

Disciplene selv, dem, der havde gået sammen med Jesus i tre år, spist med ham, sovet med ham, grædt og grinet med ham, ja, de elskede ham – og alligevel flygtede de og lod Jesus i stikken, da han blev taget til fange.

Selvom Jesus var Gud, så var han også fuldt menneske, og den del af lidelsen, svigtet, gjorde garanteret næsten lige så ondt som den fysiske smerte, han gennemgik.

Men Jesus bliver til det sidste ved med at tjene mennesker, der svigter og ja, endda gør andre ondt. For da Jesus hænger på korset, går han ovenikøbet i forbøn for sine egne bødler. Han siger – "tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør".

De ord – de vidner om en kærlighed så stor, at man har svært ved at fatte det.

Jeg sidder for tiden meget på skolebænken og følger i øjeblikket fire fag på teologisk fakultet på Københavns Universitet. Her læste jeg for nylig noget af Søren Kierkegaard, hvor han peger på, at Gud forpligtede sig til mennesket i så dyb forstand, at han *bandt sig selv til at blive afmægtig*. Det skal forstås sådan, at han altså tog en beslutning, som han ikke kunne gøre om.

Jeg er meget begejstret for at læse om den tyske præst og modstandsmand, Dietrich Bonhoeffer, der endte med at blive henrettet få dage før, krigen sluttede. Han skrev i et brev fra fængslet den 16. juli 1944:

"Gud lader sig trænge ud af verden, op på korset. Gud er afmægtig og svag i verden; og *netop og kun sådan er han hos os og hjælper os*. Det er ganske tydeligt, at Kristus ikke hjælper i kraft af sin almagt, *men i kraft af sin svaghed, sin lidelse!* Heri ligger den afgørende forskel fra alle andre religioner. Menneskets religiøsitet henviser i dets nød til Guds magt i verden. Bibelen henviser mennesket til Guds afmagt og lidelse, kun den lidende Gud kan hjælpe."

Jeg har lyst til igen at tilføje, at dette budskab står i skærende kontrast til islam og Muhammeds erobringer og krav om underkastelse.

Jesus viser med sit eksempel, hvor stor kærligheden er, da han bliver menneske og går lidelsens vej for at redde os og være sammen med os i al den lidelse, vi selv kan møde i denne verden.

Og så skal vi endda ikke gå og frygte for Helvede – vi får her i kirken at vide, at det ender godt.

Fordi Jesus døde på korset, kan vi leve med håbet om en evighed hos Gud.

Kilde

Altinget.dk

Kildetype

Embedded medie

Tags

Anden Verdenskrig, Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/naser-khaders-praediken-skaertorsdag>